

הדג המדבר

ארמניה

אצל דייג עבד פעם פועל שכיר. תמורת עבודה הוא קיבל מדי יום דגים אחדים. ויום אחד הצליח לדוג דג יפה, הסתכל עליו וחשב:
"אני מרחם על הדג הזה. הרי גם הוא יצור חי. האם אין לו הורים או משפחה? האם הוא לא יודע מה זה שמחה או צרה?"
ופתאום הדג התחיל לדבר אליו בקול אדם. "שמע, איש טוב! שיחקתי עם חברים ונפילתי ברשת שלך. עכשיו בוודאי חברים והורים שלי דואגים מאוד. ואני נחנק כאן ביובש. רחם עלי, זרוק אותי למים."
הפועל ריחם על הדג וזרק לים:
"לך, דג יפה. תמשיך לשחק עם חבריך. אמור

להוריך שלא ידאגו!"

שמע אותו המעביד שלו, והתרגז.

"טיפש!" נזף בפועל שלו "מדוע זרקת את הדג למים? לך מכאן עכשיו ואל תחזור. אינני רוצה לראותך יותר!"
"לאן אלך עכשיו? ממה נחיה אני ואשתי?" דאג

הפועל כשהלך הביתה בידיים ריקות.

בדרך ראה פתאום לפניו מפלץ מפחיד, שהוביל לפניו פרה יפה.

"שלום חבר!" אמר המפלץ "מדוע אתה עצוב כל כך?"

הפועל סיפר לו את הצרות שלו.

"שמע אם כך" אמר המפלץ "אתה רואה את הפרה הצעירה? אין לי צורך בה. אתן לך אותה לשלוש

שנים. היא כל יום תיתן לך חלב בשפע ואתה ואשתך תהיו תמיד שבעים. אך תנאי אחד לי:

בתום שלוש שנים אבוא אליך ואתחיל לשאול אתך שאלות. אם תענה נכון אשאיר לכם את הפרה לכל

החיים. אבל אם לא תדע לענות, אקח אתך ואת אשתך אלי, ואעשה אתכם מה שארצה. תסכים?"

הפועל חשב:

"מוטב לקחת את הפרה מאשר למות מרעב. ואולי יהיה לנו מזל ובעוד שלוש שנים נוכל לענות על

השאלות שלו."

"מסכים!" אמר ולקח את הפרה הביתה.

שלוש שנים עברו מהר. הפרה נתנה הרבה חלב ולפועל ואשתו היה מספיק כדי לחיות טוב. אך עכשיו הם ישבו בערבים ודאגו כי בקרוב אמור היה לבוא המפלץ עם השאלות שלו. ומה יקרה אם לא ידעו לענות על שאלותיו?
אך בערב אחד הגיע לביתם בחור צעיר.
"ערב טוב" אמר "עברתי דרך ארוכה והתעייפתי, ועכשיו כבר מאוחר. אולי אפשר ללון אצלכם ברפת, יחד עם הפרה?"
"בוודאי אפשר. אבל הלילה אורבת לנו צרה. לקחנו פרה של המפלץ לשלוש שים. פרק הזמן הזה מסתיים הלילה. המפלץ יבוא בקרוב ויתחיל לחקור אותנו. אם נדע לענות, ישאיר לנו את הפרה. ואם לאו, נהיה לעבדים שלו. שמור על עצמך, כדי שלא יפגע בך!"
"אין דבר! מה יקרה אתכם, יהיה גם אתי" ענה

הצעיר הזר ונשאר אצלם בבית.
כשהגיעו חצות נשמעה דפיקה בדלת.
"מי זה?"
"זה אני, המפלץ. עברו שלוש שנים. תענו על השאלות שלי."
הפועל ואשתו נבהלו: "הרי לא נדע מה לענות!"
אך האורח שלהם אמר:
"אל תדאגו, אענה במקומכם." אמר האורח שלהם וניגש לדלת.
"אני כאן" נשמע קולו של המפלץ.
"גם אני כאן" ענה האורח הצעיר.
"מאין אתה?"
"מעבר לים."
"על מה באת?"
"על לויתן צולע."
"אז הים הוא קטן ביותר?"

"לאו דווקא. אפילו עיט לא יוכל לעבור אותו."
"כלומר עיט – ציפור קטנה?"
"לאו דווקא. הצל שלו יכסה את כל העיר."
"כלומר – עיר קטנה מאוד?"
"לאו דווקא. ארנבת לא תוכל לעבור אותה מקצה לקצה."
"כלומר – הארנבת קטנטנה?"
"לאו דווקא. מהעור שלה אפשר לעשות מעיל לאדם מבוגר, ועוד יישאר עור לכובע."
"אז האדם הזה גמד?"
"לאו דווקא. מהברכיים עד האוזניים לא תגיע קריאת תרנגול."
"כלומר הוא חרש?"
"לאו דווקא. הוא שומע איך אייל בהרים מלחך עשב."
המפלץ התבלבל לגמרי. הוא לא ידע מה עוד

אפשר לשאול. עמד עוד זמן מה אחרי הדלת ואחר כך נעלם בערפל.
הפועל ואשתו שמחו. עם הזריחה הצעיר נפרד מהם והתכוון לצאת לדרך.
"לא, לא, לא ניתן לך ללכת" בעל ואישה ניסו לעצור אותו "הצלת את חיינו! אמור, במה נוכל לגמול לך?"
"בשום דבר" אמר הצעיר "אני חייב ללכת."
"אז לפחות תאמר לנו את שמך" ביקש הפועל.
"אתה מכיר את האמרה 'מעשה טוב לא יעלם גם אם תזרוק אותו למים!'! אני הוא הדג שזרקת למים לפני שנים."
כך ענה הצעיר הזר ונעלם.

